

Név:	Id. Balogh Béla
Született:	1926-ban
Születési hely:	Zilah (Szilágy megye)
Állampolgárság:	Román
Nemzetiség:	Magyar
Vallás:	Református
Családi állapot:	Nős
Gyermek:	4
Foglalkozás:	Anyagbeszerző
Ítélet:	9 év

*...Az ujjlenyomat vétele alkalmával
elolvashattam – titokban, lopva – a
zilahi szeku véleményét...*

1958. június 17-én éjfélkor zörgettek, milicistaként mutatkozott be egy Sălăjean nevű főhadnagy. Ekkor még három gyermek volt a családjunkban, a negyedik közel a világra-jövetelhez. A leltározás a feleségemnél szülést késleltető sokkot okozott. Barnabás fiúnkat körülbelül 2 hónappal hordta tovább. Üzletvezető, elárusító voltam egy gyermek-üzletben. Néhány hónappal letartóztatásom után a feleségem vette át az üzlet vezetését és szinte jobban működött, mint az én időmben. Fényképeket, leveleket, a személyes bibliámat elvitték, noha tudták, hogy a talált holmikkól nem koholhatnak vádoló adatokat.

Kolozsvárott hallgattak ki. Az ujjlenyomat vétele alkalmával elolvashattam – titokban, lopva – a zilahi szeku véleményét. A nép ellenségének nyilvánítottak. Tevékenységem felől kérdeztek, ismerőseinkről, levelező társainkról, barátainkról, hittestvéreinkről. Őszintén válaszoltam, világosságban jártunk, rejteni, titkolni valónk nem volt. Fenyegettek, vallomásra kényszerítő eszközökkel rémítettek. Megnyugtattam a kihallgató tisztet ennek feleslegességéről. Amikor a valótlanságokat kifogásoltam a kihallgatási jegyzőkönyvben, megfogadta figyelmeztetésemet s attól kezdve nem írt kedve szerint. A fenti fenyegetésen és egy fenékbe rúgáson kívül egyéb, durva bánásban nem részesültem. Ami még rémítő volt: a séta. Zárkánk falán és falában látható volt lövedékek nyoma, fejmagasságban. Nyilvánvalóan tarkólövés nyomai. Nem vállaltam a politikai vádakot, sem a magyarországi 1956-os eseményekkel való kapcsolatot.

Mint a letartóztatás alkalmával, itt is hazugsággal kezdődött a vádirat: „Az állambiztonsági szervek lelepleztek egy titkos, államellenes szervezetet.” – Még jó, hogy nem minősítettek terroristának! Kilenc évi javítóbörtönre és öt évi közügyektől való eltiltásra ítélték. Nem fogadtam el,

fellebbeztem. A vallás és a kegyes élet, egyházi támogatás által való felszámolása volt a céljuk. Az egész tárgyalás alatt démoni lelkület uralkodott. Belsőmben átéltem: „Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” (Mt 27,46) Nem lázadozva, hanem mélyen meg- és átéltem Urunk szenvedését, azzal a meggyőződéssel, hogy az ilyen fájdalom nélkülözhetetlen az isteni gondviselésben. Feleségem részt vett a tárgyaláson, de csak bátoríthattam: „BÚÉK” - Bízzad Újra Életed Krisztusra!

Szamosújváron az 54-es cellába kerültem (a zilahi csoportból való) Boda Samu és ötven Jehova tanú társaságában. Isten Lelke az imádság készültségébe állított ebben a cellában. A romolhatatlan kincsek gyűjtése alkalmának tartottam a rabság idejét.

A koszt ehető volt, igaz néha disznóknak való. Volt olyan örünk, aki szolgálatba lépése alkalmával, ebből való kilépésig a mozaikra fektetett. Ugyanez kéjes örömmel tépegette a bajusznak vélt pihéket a foglyok orra alól. (Isten nem fog neki sem adós maradni.) Jehova tanúival a hitbeli tisztánlátás és megmaradás kimenetele tekintetében hasznos volt együtt lenni... Rövid ismeretség után világos lett előttem tanaiknak tévelygése és hamis prófétaságuk.

Tapintható teljesedése következett Isten ígéreteinek. Sőt, többet tapasztaltam, mint amennyit Isten ígért, Halleluja! Alul-felül véreztem, mégis megmaradhattam. Ez a kegyelem! A gát építésénél két szem szőlőt találtam egy eldobott fűrtön. Kivételesen emlékszem a mellettem lévő fogoly nevére – Colgiac Florea –, akivel megosztottam. Tanultam franciául, és szívesen bármit: matematikát, fizikát. Ennek hasznát is vettem hazajövetelem után az érettségire való készülődésben. Nem volt különösebb kísértésben részem. Kirtartottam csodálatosan, amelyért mindig hálás maradok Uramnak.

Drága élményeim bőségesen vannak. A Jehova tanúin kívül, mindenkivel, minden felekezettel és nemzetiségűvel, korlátlan, mély, igaz közösséget munkált Isten Lelke.

Itt megéltük ama ígéretes mennyei előízt, amelyet a tanítványok először pünkösdkor tapasztalhattak. Tanulásra, előadásokra korlátlan lehetőség volt.

A politikai foglyok szellemi nivójának tekintetében nem lehet általánosítani. Már magában az a tény, hogy voltak írástudatlanok közöttünk, többet mond minden magyarázatnál. Igazi szellemóriások is akadtak közöttünk. Őket külön kezelték, lévén nagy befolyásuk kül- és belpolitikai szinten egyaránt. Ám megnyilvánulásaik gyakran ellentmondtak szellemi látásaiknak. Például az ételosztásnál úgy körülállták a dézsát, hogy nem lehetett hozzáférni.

Elég gyakori volt az általánostól eltérő magaviselet, különösen a tíz éven felüliek esetében (értsd a fogságban eltöltött éveket). Besúgók, sajnos, szépszámmal voltak közöttünk. Valami ösztönös ráérzéssel, szinte száz százalékban ismertek voltak. Reményvesztett fogollyal soha nem találkoztam. Talán éppen ezzel magyarázható a kevés halálozás, még a súlyos járványok idején is. Fellengzősök ritkán akadtak, de hamar leszáltak a fellegekből. A hősködők, rövidlejáratú önnön megbízatásaikat, hamar feladták. Egyszer sem volt keserű élményem nemzetiségem miatt.

Szolgálatokat (magamra vonatkoztatom): szellemieket, lelkieket, fizikaiakat szívesen vállaltam. A minősítést az odafennvalókra bízom.

Az örök között akadtak emberségesek is. De voltak olyanok is, akiknek szájából csak a „bandit” (bandita) tolongott kifelé.

Az általános kegyelem útján szabadultam 1964-ben a D.N.310/64 számú közkegyelmi rendelet által.

A letartóztató tiszttem jött a szabadulást közölni. Hálával köszöntem meg neki is a hat évet, amely alatt a tanuláson kívül, az áldások és kegyelmi ajándékok sokaságával halmozott el Isten. Néhány hónappal a letartóztatás előtt a drága párom az ötödik terhességet is vállalta volna. Én ekkor a rám jellemző rideg vigasztalással szóltam: – Erre nem kerül sor, mert letartóztatnak és bezárnak. – Megtéérésem után rászoktatott Isten a keskeny útra még jobban. A hatóság, a világ s a hivatalos egyház részéről üldöztetés,

megvetés, rágalom ért. „De mindezekben felettébb diadal-maskodunk Az által, aki minket szeretett.” (Róm 8,37) Tíz nappal az esküvőnk előtt dobtak ki a szövetkezetből, ahol beszerző voltam. Két héttel utána betakarítási kampányra hívtak be, munkakatonának. „A reménység pedig nem szégyenít meg.” (Róm 5,5)

Jakbőrbe varrva egy vértanú ezt mondta: „Jézusom, ha lehetne százszor is visszakérném az életemet, csak azért, hogy újra feláldozzam a te szolgálatodban.”

Magasztalom Uramat, hogy ezt végezte felőlem az Ő kegyelme.